

Jársz majd szerte a világban, ha szerencséd lesz. És így lesz, ebben nem kételkedem. S emlékszel majd városokra, emberekre és otthonokra, hol meleg ételt, jó szót kaptál. De az emlékeidet soha nem te hívod. Jönnek kéretlenül, rád törnek, segítenek, könnyedet kérik, és majd nem érted, miért ez vagy az a kép akar tőled valamit. Nem lesz hatalmad az emlékeid fölöttük, ha folyvást beszélsz róluk, akkor sem. Majd talán rájössz, az emlék éppoly haszontalanság, mint a pénz. Az emlékekkel ne törődj.

Mivel törődjek akkor?, kérdezte bizonytalanul a fiú.

Csak az a hely fontos, és csak az az élet ér valamit, ahová te hívatasz vendégeket, bólintott a férfi.

A fiú nézte az apja szórakozott arcát, aztán hirtelen megrezzent.

Rántott a férfi karján.

Néhány méterre tőlük Kócmadonna állt, sárga haját darazsak dongták, vékony testét átütötte a fény. Énekelt halkán, s félrebillent fejjel, figyelmesen, mintha a saját álmára csodálkozna, nézte őket.

